

Berättelse från Indien

Chundra Lela

[...]NNLIGA MISSIONS ARBETARES FÖRLAG
LXXIX

Den omvända Fakiren

Westerbergs Boktr., Sthlm.

Pris 50 öre

CHUNDRA LELA.

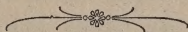
KVINNLIGA MISSIONS ARBETARES FÖRLAG
LXXIX

CHUNDRA LELA,

DEN OMVÄNDA FAKIREN.

BEARBETNING FRÅN ENGELSKAN.

STOCKHOLM
TRYCKT HOS ERNST WESTERBERG 1901.

FÖRSTA KAPITLET.

Födelse, giftermål och änkestånd.

För ett sextiotal år sedan föddes i Nepals bergland en liten brahminflicka, hvilken gafs namnet Chundra Lela (månstrålarnes lek). Hennes fader var en rik godsägare, hvars förfäder under flera århundraden varit huspräster hos Ragi (konungen) af Nepal; den förste sonen i hvarje familj ärfde alltid denna heliga och högt uppsatta ställning inom konungariket. Hennes moder var gunstlingen bland hans fyra hustrur.

Vid den tidiga åldern af sju år blef Chundra Lela gift under stor pomp och ståt med den ende sonen i en annan gren af prästsläkten och i detta giftermål koncentrerades nu alla den stolta familjens förhoppningar. Men en dag, två år därefter, kom den sorgliga underrättelsen, att mannen dött; svär-

föräldrarnes enda hopp om en arfvinge var därmed tillintetgjordt och Chundra Lela barn-änka, den mest föraktade af alla varelser.

Hon stannade i sitt fädernehem till hon uppnått tretton års ålder, under hvilken tid hon lärde att läsa sitt eget språk och äfven sanskrit (modersmålet till alla språk i Indien). Hennes fader, som var en lärd man, undervisade henne. Då hon fyllt tretton år, gick hon med sin fader på sin första pilgrimsfärd, en lång och tröttsam resa till Jagannath, ett heligt tempel i Östra Indien. Där möttes hennes fader af samma öde som så mången annan pilgrim. Han dog plötsligt och döende kallade han Chundra Lela till sig och sade: »Mitt barn, jag måste lämna dig; här är en nyckelknippa; när du kommer hem, så öppna de skrin och lådor, till hvilka de höra, och allt hvad du finner är ditt, efterlämnadt åt dig af din man.»

Hon tog nycklarne och såg med beklämdt hjärta fadern utandas sin sista suck. Hans kropp brändes inför hennes ögon till aska och sedan var hon ensam. Dyster och nedslagen återvände hon med några pilgrimsvandrare till sitt eget land.

Hon tillbragte det följande året under flitigt studerande af sina heliga böcker, i hvilka hon fick lära hinduismens mörka, sorgliga historia. Hon läste om Indiens heliga platser och allt hvad som tillförsäkrades dem, hvilka besökte desamma. Bland annat utlofvades förlåtelse för den synd, som or-

sakade änkeståndet genom fullgörandet af *Chardhom,* en förpliktelse att besöka och tillbedja i de fyra, stora templen, belägna på de fyra hufvudplatserna i Indien.

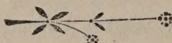
Hon beslöt sig för att efterkomma detta liksom allt annat, som hinduernas heliga böcker innehöllo.

Hon lät göra sig en lång, smal väska, tog fram det guld, som hennes man efterlämnat, fyllde väskan därmed och fästade denna omkring sitt lif, hvarefter hon packade ihop en mängd klädesplagg. Sedan utvalde hon tvänne pålitliga tjänarinnor, anförtrodde dem sin hemlighet och förespeglade dem de eviga välsignelser, som skulle komma dem till del, om de tillsammans med henne företoge denna resa. Hennes tvänne bröder och systrar, liksom hennes styfmödrar, lågo i djup sömn den natt, då denna unga flicka med sina båda tjänarinnor smög sig bort från hemmet för att börja sin fasansfulla färd i sökandet efter Gud.

Under sju dagar vandrade de öfver de kala bergen för att uppnå slätterna nedanför. Ingen järnväg fanns och hon måste gå, tills hon blef uttröttad, då hon för att hvila sig för en stund hyrde en oxkärra. Gående eller åkande var hon ständigt sysselsatt att räkna sitt heliga radband och upprepa besvärjelser ur Vedas och andra heliga böcker.

Hon badade i hvarje helig flod och tillbad i hvarje tempel under vägen, offrade åt afgudarne och gaf skänker till brahminprästerna.

Jagannaths tempel är det heligaste i Bengalen, och besökes årligen af tusentals pilgrimer. Gudinnans bild är till ytterlighet vidunderlig. Hon har svart ansikte med en uträckt tunga, betäckt med blod, och är prydd med ett halsband af hufvudskallar. Hon kallas den »blodtörstiga gudinnan», och getter och killingar offras åt henne dagligen af hennes tillbedjare. Platsens orenlighet, prästernas skrik, de tillbedjandes nakna, nedsmorda kroppar, de offrade djurens ängsliga bräkande, då de ledas till stupstocken — allt efterlämnar minnen, som den besökande aldrig kan glömma. En tid offrades äfven människor åt denna gudinna, och tugerna, en folkstam i Indien, brukade inför henne hvässa sina knifvar och anropa henne om välsignelse öfver sina mordiska dåd. Chundra Lela hade året förut färdats denna väg med sin fader. Nu liksom då hade hon sällskap med många pilgrimsvandrare. Hon såg många smyga sig bort under vägen; icke så få dogo, fjärran från sina kära och utan att nå det mål, till hvilket alla deras förhoppningar sträckte sig. Hon började småningom blifva van vid dessa syner, fastän hennes hjärta ofta krympte tillsammans och ömfotad och uttröttad släpade hon sig dock fram, tills hon slutligen fick sikte på Jagannaths världsberömda tempel.

ANDRA KAPITLET.

Jagannaths tempel.

Detta stora och ryktbara tempel är beläget i landet Orissa på Indiens östra kust och upprest till Jagannaths, världshärskarens ära.

Ordet härleder sig af jagat, världen, och nath, härskare. Denne är en af de fulaste gudarne i den hinduiska pantheon. Kroppen är nämligen stympad, den har inga ben och endast delar af armar.

Hufvudet, ögonen och munnen äro fasaväckande oproportionerliga. Jagannaths ursprung är enligt sägnen följande: Hela kusten vid Orissa var fordomdags tätt bevuxen af buskar och snår, där vilda djur uppehöllo sig. I midten af denna skog låg ett tempel, om hvilket så hemska historier voro i omlopp, att ingen mänsklig varelse vågade närma sig detsamma.

En stor konung, som hörde detta, önskade besöka templet och sände därför en helig präst för

att undersöka stället. Vid ankomsten dit fann prästen till sin förvåning, att skogen, templet och allt var försvunnet samt hela platsen betäckt med sand. Konungen blef häröfver mycket bekymrad, anseende det såsom ett straff för sin otillbörliga nyfikenhet, och började för att afvända gudens vrede att tillbedja och offra åt honom. Detta behagade guden och han uppenbarade sig för konungen med befallning, att han skulle bygga ett annat tempel i det gamlas ställe samt lofvade, att gudarnes byggmästare själf skulle komma och förfärdiga en ny bild i stället för den försvunna.

Byggmästaren kom och begynte sitt arbete, hvarvid han använde stammen af ett *Nim* träd, under hvilket Guden Krishna hade blifvit dödad af en jägare, som på något oförklarligt sätt hade kommit till platsen.

Byggmästaren förklarade, att om någon störde honom eller såg på hans arbete, innan det blef färdigt, skulle han lämna det oafslutadt. Den nyfikne konungen väntade fjorton dagar, men gick sedan för att bese afguden, hvarefter byggmästaren upphörde med sitt arbete för att aldrig mera återtaga det. Följaktligen fick guden endast armstumpar och inga fötter. Konungen blef högeligen förbittrad, men med tillhjälp af Krishnas ben, som sattes under bildens kropp blef den, trots sin vidunderlighet, en af de mest ryktbara gudar i Indien.

Själfva templet är storartadt. Trakten på åttio mils omkrets anses helig och betraktas som gudarnes besittning. Under Jagganathsfesten besöka otaliga pilgrimer från hela Indien denna plats. Dessa arma, förvillade varelser uthärda de största svårigheter; många af dem omkomma af svält och kraftlöshet under vägen och ännu flera dö efter framkomsten till detta hemska ställe.

Vid de festliga tillfällena tages guden ut från templet liksom äfven hans broders och systers bilder. De hissas upp medelst linor, fästade omkring deras nackar, och placeras i en upphöjd ställning på den stora triumfvagnen. Denne är byggd i form af ett torn, stundom ända till 30 à 40 alnars höjd, och öfverdragen med de mest oanständiga och slippriga målningar, hvilka timtals beskådas af män, kvinnor och oskyldiga barn.

Ofantliga linor fästas vid detta byggnadsverk. Hundraden, ja tusentals människor fatta dessa och draga vagnen genom gatorna under folkets bedöfvande jubelrop. Alla äro ifriga att få fatt i en lina. Jag har sett gamla, darrande kvinnor bönfalla om en plats för att få vidröra, ja, till och med kyssa den. Ibland åtgå timmar, innan den väldiga vagnen i regn och smuts kan sättas i rörelse.

De, som draga vagnen, äro nedsmorda af gyttja och tjuta likt afgrundsandar, under det andra kasta sig ned framför eller bredvid den. Då vagnen först sättes i rörelse synes folket tygellöst och de oräkne-

liga massornas skrän likna vansinnigas raseri. Jag hyser intet tvifvel, att, om polismakten ej vore till hands, mången fanatiker vid dessa festligheter skulle kasta sitt barn under de stora hjulen och otaliga tillbedjare offra sina egna kroppar åt denne gud nu såsom i forna dagar. Åsynen häraf fyller hvar och en med obeskriflig fasa.

Till detta, det första af de fyra, stora templen, kom nu Chundra Lela och stannade där två veckor för att dyrka denne vidunderlige afgudabild. Hon gaf en fest för brahminerna samt skänkte en ko för att förse dem med mjölk. Tvenne gånger offrade hon till Jagannath, då hvarje timme kostade 25 rupi. Efter att här hafva uppfyllt allt hvad de religiösa ceremonierna fordrade, fortsatte hon åter sin äfventyrliga resa till det nästa af de fyra, stora templen, beläget i Indiens sydligaste del. Många tröttsamma månader förgingo innan hon uppnådde detsamma.

TREDJE KAPITLET.

Ramanaths tempel.

Det andra af de stora templen i Indien är Ramanath, i närheten af Ceylon, beläget på en ö icke långt från Madura. Templet är byggdt på en sluttning och omgifvet af en fyrkantig mur omkring 600 fot lång och 157 fot bred med en portgång af 100 fots höjd. Templets största prakt består i öppna pelargångar, som tillsammans utgöra en längd af nära 4000 fot. Deras bredd varierar mellan 20 till 30 fot och höjden utgöres af omkring 30 fot. Templet byggdes sannolikt under det sjuttonde århundradet.

Lingam (en rund sten, dyrkad af hinduerna) antages hafva blifvit ditförd af Ram. Den tvättas med Gangesvatten, hvilket efteråt säljes till pilgrimerna.

Templet är beläget på den plats, där Ram med tillhjälp af Hanuman (apornas gud) och hans följe

af apor säges hafva slagit en bro öfver sundet mellan Indien och ön Ceylon, då han befriade sin sköna hustru Sita. Historien återfinnes i Ramayan, en af hinduernas mest populära böcker.

Ram var son till en konung, som med sina många gemåler hade flera tronarfvingar. Men Ram, hvilken var sin faders och folkets gunstling, blef tronföljaren. Detta blef såsom vanligen är fallet orsak till stora stridigheter. Som han emellertid var en mycket helig man, ville han förekomma dessa och nedlade därför spiran samt flydde med sin älskliga gemål Sita, till skogen att där lefva som eremit.

Denna sköna kvinna blef föremål för mäns och gudars afundsamma blickar och många voro de försök, som gjordes att locka henne bort från eremitmaken. Men hon var honom lika trogen som hängifven och tjänade honom som sin Gud.

En af Rams rivaler var den store Ravana, konungen i Ceylon. Förklädd till tiggare kom han till deras koja en dag, då Ram hade nödgats lämna henne för att fälla en hjort, som kommit inom skotthåll. Som skottet klickade måste Ram trots hunger och trötthet fortsätta jakten. Dessförinnan ställde han dock sin hustru inom en trollcirkel under försäkran, att inom dess område intet ondt skulle kunna träffa henne.

Strax efter Rams försvinnande kom en tiggare och bad Sita om ris. Ingen vågar afvisa dessa fromma tiggare, och hon måste således uppfylla

hans begäran, ehuru hon därigenom nödsakades stiga utanför trollcirkeln. Så snart hon gjort detta, antog tiggaren sin verkliga skepnad och tryckte den länge efterlängtade kvinnan i sina armar, satte henne bredvid sig i sin luft-char och förde henne bort till sitt palats på Ceylon.

Då Ram vid återkomsten fann sin hustru försvunnen, började han gråta och klaga till dess det säges, att »hela naturen, både fåglar och fyrfota djur, deltogo i hans sorg och själfva jorden skakades af hans jämmerrop».

Hanuman, apguden, var den förste, som kom för att trösta Ram. Han omtalade huru han sett konungen af Ceylon fly med Sita och att han vore villig att uppsöka henne. Ram bad då sin vän öfverbringa ett bud till Sita samt lämna henne hans signetring såsom ett bevis på hans oförändrade kärlek och trohet.

Apguden företog sin resa och då han uppnått Indiens sydligaste del, hoppade han öfver sundet och framkommen till Ceylon begaf han sig till konungens palats. Antagande en råttas gestalt kröp han under väggarne in i Sitas rum och öfverlämnade till henne signetringen och budet från Ram.

Sedan han till svar mottagit hennes försäkringar om trohet mot Ram, kröp han åter under väggarne till den yttre gården, där han återtog sitt rätta utseende, färdig att anträda återresan. Folket på Ceylon som åsett förvandlingen, arresterade honom som spion,

hvarefter han rannsakades inför konungens domstol. De behandlade honom med mycken ovilja och erbjödo honom icke ens en stol, på hvilken han kunde sitta ned och rulla upp sin svans.

Han svarade konungen på ett så kvickt och löjligt sätt, att det framkallade skrattsalfvor bland de församlade. Slutligen vädjade konungen till sina rådgifvares mening angående sättet att straffa en sådan inkräktare. En särdeles vis bland dem föreslog, att en fackla, öfvergjuten med beck, skulle fästas vid hans svans och påtändas, hvarefter han skulle släppas.

Alla de närvarande instämde häri och domen verkställdes.

Då facklan började brinna, sprang apan upp och ned på deras risfält och tände eld på den mognade skörden. Sedan besteg han husen och sprang från byggnad till byggnad och antände deras halmtak. Då allt var i full låga, tog han sin svans mellan händerna och släckte ut elden, men glömde sig och strök med sin sotiga hand i ansiktet, så det blef svart, och alltsedan den dagen ströfvar den gråa apan med svart ansikte och en lång svans med svart tipp omkring öfver hela Indien, ett föremål för millioner förvillade människors dyrkan.

Vid Hanumans återkomst samlade han sin aparmé och anförda af Ram begåfvo de sig till Ceylon för att befria och återföra den sköna drottning Sita. Öfver sundet mellan Indien och Ceylon slogo de en brygga genom att söndersplittra bergen och kasta

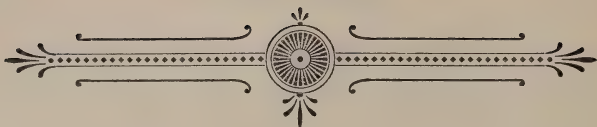
dem i sjön, till dess Ram och hans trogne följeslagare kunde torrskodda gå öfver. Efter en häftig strid räddades Sita och återfördes till sin make. Sådan är historien, som ännu i dag tros af alla ortodoxa hinduer.

Ramanaths tempel står på denna heliga plats och besökes af millioner förvillade, men uppriktiga tillbedjare af denne deras älsklingsgud.

Månader hade förvandlats till år, när Chundra Lela slutligen anlände till det andra af de fyra templen, där hon dyrkade Ram under tio dagar och gaf en stor fest för brahminerna samt en ko att förse Ramanath med mjölk. Äfven köpte hon en liten bild af Ram, som hon bar med sig på alla sina vandringar och tillbad såsom sin särskilde gud.

Härifrån fortsatte hon sin besvärliga färd med de heliga kulorna i sina händer och i blind hängifvenhet och tillbedjan af de gudar hon nu lärt känna.

FJÄRDE KAPITLET.

Sorg och lidande under vägen.

Resor på den tiden medförde stora svårigheter, men ingenting kunde hindra Chundra Lela att fullfölja sin föresats. Så fortsatte hon sin färd dag efter dag, tills hon slutligen anlände till det tredje ryktbara templet, Dwarakanath, i den västligaste delen af Indien. Dwaraka (gatornas stad) är belägen på den västra kusten af halfön Kathiawa. Puranas (hinduernas heliga bok) förmäler, att staden byggdes af Krishna. Den var befästad med höga vallar och hade många vackra trädgårdar och dammar. Detta var skådeplatsen för Krishnas — den sämste guden i den hinduiska pantheon — lekar och syndiga nöjen. Hinduerna tro, att templet restes en natt genom någon underbar makt. Det inrymmer en praktfull högtidssal, hvars tak uppbäres af sextio granit- och sandstenspelare, på hvilket reser sig en kägelformig tornspira af 170 fots höjd.

Det säges, att den dag Krishna dog, steg vattnet och öfversvämmade hela staden med undantag af det heliga templet, som det ej förmådde spola bort.

Ej underligt att millioner pilgrimer besöka denna plats, då det heter, att »hvar och en, som besöker detta heliga tempel, befrias från all synd.»

Här färgade Chundra Lela sin kropp med sandelträ och stannade fjorton dagar för att tillbedja. Hon gaf en fest och penningar till alla brahminer och fakirer (fromma tillbedjare). Härifrån fortsatte hon till det sista af de fyra, stora templen, Badrinath, i nordligaste delen af Indien. Detta tempel uppfördes till Vishnus, skyddsgudens, ära och gudens bild säges hafva blifvit tagen från floden Alaknandas botten, en af Ganges' största bifloder. Templet består af en kägelformig byggnad, på hvilket ett koppartorn med en guldkula i spetsen höjer sig; det ligger högt uppe bland Himalayas snöregioner 10,400 fot öfver vattenytan. Anblicken af det heliga berget Badrinath, på hvilket det står, med dess tvillingssyster Kedranath nära intill, fyller med hänryckning hvarje resande, som paserar denna vackra bergväg från Naini Tal till Mussoorie.

O, om dessa väldiga urgamla bergstoppar kunde berätta hvad de veta om mänskligt lidande, om de många längtande hjärtan, som kommit hit för att få tröst, men funnit endast lidande och död bland samma snö, som för konstnärens öga ter sig så skön! Med förhoppningsfullt hjärta men med en

utmattad kropp kom Chundra Lela till foten af detta heliga berg, hvilket hon och hennes trogna följeslagare snart började bestiga. Snart blefvo deras fötter stelfrusna och sönderskurna af snö och is. De framtogo då gamla klädesplagg, virade om dessa och fortsatte sedan vandringen, ehuru vinden för hvarje timme blef allt mera genomträngande. Halfdöda kröpo de längs den farliga gångstigen och klängde sig fast vid de framskjutande istäckta klippblocken, tills de slutligen nådde det heliga stället. Under fem dagar stannade hon här, eller tills hon kände sig förvissad om, att guden icke af någon dödlig varelse kunde begära mera, än hvad hon uthärdat. Därefter begynte det besvärliga nedstigandet. Chundra Lelas tyngsta börda var dock hennes sorgsna och besvikna hjärta. Sju år hade förflutit sedan hon lämnade sitt hem och började denna tröttande vandring för att söka sin Gud och ännu hade hon icke funnit honom. För att icke lämna någonting ouppfyldt klättrade hon äfven upp till Kedranaths tempel och bestänkte afguden med Gangesvatten, som hon för detta ändamål medfört.

Härifrån skyndade hon så fort sig göra lät åter ned till bergets fot, till den omtalade vallfartsorten, Hardwar, där Gangesfloden rinner upp från bergssidan. Shastras säga, att denna heliga flod ursprungligen fanns endast i himmelen, men genom bevekande böner, som uppsändes af en särskildt vis man, tillstaddes att flyta ned till jorden.

Gunga (Ganges) förbittrades öfver att föras ned från himmelen och för att rädda jorden från skakningen vid hennes fall, ställde sig Siva på berget och uppfångade Gunga i sitt sammanflätade hår samt kvarhöll henne där en stund, hvarefter hon lät en droppe falla ned på berget och från denna upprann världens heligaste flod, till hvilken Indiens millioner människor taga sin tillflykt för att aftvå sina synder. Den största dragningskraften vid Hardwar utgör det ur vattnet uppstigande berget med dithörande tempel. Vishnus fotspår, inhugget på en sten i den öfre klippväggen, är föremål för särskild vördnad. Många pilgrimer krossas till döds i trängseln vid försök att uppnå platsen och kastas sedan i vattnet. Första dagen af det hinduiska nyåret antages vara årsdagen då Ganges först syntes på jorden. En stor mängd människor samlas då alltid hit. Chundra Lela badade här med de öfriga och såg sådana syner af elände och lidande bland dem, som kommit i samma afsikt som hon, att hennes af naturen modiga, men känsliga hjärta nästan ville brista. Sedan fortsatte hon mot Kashmir, besökte alla heliga minnesplatser, tillbad i hvarje tempel och bespisade brahminerna öfverallt. Hon gick tillbaka och besökte Muttra för att bese den i hennes heliga böcker omnämnda plats, där guden Krishna höll berget med sitt finger, men såg eller hörde ingenting, som kunde gifva hennes själ lindring. Så kom hon till Allahabad (Guds stad) och badade,

där Jumna och Ganges förena sig till heliga vatten. Här stannade hon under Mela (en andlig mässa), som varade en månad samt badade och tillbad hvarje dag. Under denna tid besökte hon det underjordiska templet, dyrkade afguden och hämtade löf från de träd, som säges växa i mörkret under jorden i midten af templet och hvilka skola hela sjuka. Pilgrimerna ovetande ditföres ett friskt träd nattetid af prästerna, fastän de stackars, vidskepliga tillbedjarne tro, att det växer därstädes.

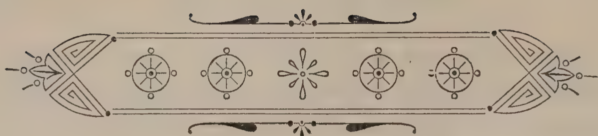
Chundra Lela läste dagligen sina Shastras och följde i allt hvad hon företog deras anvisning. Så fortsatte hon längs den heliga Ganges ned till Benares, hinduernas heliga stad. Där tillbad hon Siva, mordguden, och offrade följande föreskrifna saker till det brahminska öfverhufvudet: en paraply, ett sängtäcke, en säng, en tallrik, en lampa och en bägare, en lerkruka, ett par sandaler och en ko. Hon offrade blommor i Gangesfloden och såg dem flyta bort med massor af andra dylika offer, hvilket kom floden att likna en enda stor flytande blomsterträdgård, men som i Chundra Lelas hjärta väckte endast mörker och sorg. Hon tillbringade flera dagar med att bada och tillbad i de många olika tempel, som tillhöra detta afguderiets hufvudsäte. Hon besökte äfven Rams födelseort, där hon tillbringade en månad under dyrkan af denne, sin älsklingsgud. Här i templet visades henne de husgerådssaker, som förklaras hafva tillhört Sita, Rams

hustru. Nära denna plats fick en af hennes trogna tjänarinnor kolera och dog. Chundra Lela gjorde allt för att rädda hennes lif, men intet hjälpte. Polisen brände kroppen och alla den dödas kläder. Kort därefter dog äfven den andra följeslagerskan på samma sätt. Chundra Lela blef nu ensam och måste själf för första gången i sitt lif bära vatten och tillaga sin mat.

Nu blef hon ännu mera modlös och bedröfvad och visste icke, hvad hon skulle taga sig till. Sju år hade som sagdt förgått, sedan hon lämnade sitt hem och började denna pilgrimsfärd.

Under denna tid af ovisshet om hvad som var att göra, passerade en dag ett sällskap pilgrimer förbi henne. Hon frågade hvarthän de ämnade sig och de svarade till Jagannath.

»Låt mig få följa med eder; jag är alldeles ensam», bad hon. De sade henne, att deras väg skulle gå genom en tät skog och medföra många lidanden, innan de framkommo till målet. Hon följde likväl med och utstod med dem många svårigheter. De pennigar hon medfört hade betydligt förminskats genom omkostnaden af de dyrbara offer hon gjort samt underhållet af sig själf och sina följeslagerskor under alla dessa år. Hon ville nämligen aldrig äta af det, som gafs åt andra pilgrimer.

FEMTE KAPITLET.

Såsom fakir.

En dag anlände dessa pilgrimer till ett konungaresidens tjugo mil från Midnapore. Konungen hade där byggt ett hviloställe för pilgrimer och sände dem hvarje dag gåfvor, bestående af ris och ghee (renadt smör, genom smältning förvandladt till olja). Då de stannade för att hvila, satte Chundra Lela sig och läste sina Shastras (heliga böcker). När konungens tjänare kom för att utdela mat, afslog hon hans erbjudande, sägande: »jag äter af mitt eget, icke af det som tillhör andra». Tjänaren återvände förvånad till konungen och omtalade, att alla hade mottagit hvad han sändt med undantag af en kvinna, som satt och läste sina heliga böcker. Konungen skickade efter henne och hon fördes in till drottningen och dennas hofdamer.

»Hvarifrån har ni kommit och hvarföre ville ni ej taga af den mat, vi sände?» frågade de.

»Mitt hem är i Nepal», svarade hon, »och min fader var huspräst hos konungen af Nepal. Jag reser på egen bekostnad och betalar själf min föda.»

»Hvarföre har ni kommit ända hit?» frågade de åter. »Jag söker finna Gud och befrielse från synden», sade hon. Sedan berättade hon sin historia för konungen och drottningen, hvilka djupt rördes vid hennes skildring af allt det lidande hon genomgått under dessa pilgrimsår. »Och allt detta har jag uthärdat i förhoppning att finna Gud.» Då sade konungen: »Ni skall anses som dotter till vår egen huspräst och därmed ock som vår egen dotter. Stanna hos oss och upphör med eder vandring. Blif vår prästinna!»

Hon kvarstannade och konungen byggde ett hus åt henne och gaf henne tjänare. Hon blef en medlem af konungens hof, undervisade kvinnorna i sanskrit, läste de heliga böckerna med dem och fullgjorde deras gudstjänst. Samtidigt lärde hon sig läsa bengali och oriya af konungens hofmästare. Hon hölls i helig vördnad af alla, till och med konungen och drottningen böjde sig ned och dyrkade henne morgon och afton. I ära och yppighet framlefde hon så sju år, då konungen och hans första drottning dogo och den äldste sonen uppsteg på tronen. Hon var nu 28 år gammal, men oaktadt alla sina ändlösa sträfvanden att blidka gudarnes vrede, hade hon ej funnit någon hvila eller den frid, efter hvilken hennes hjärta längtade. Hon

beslöt sig nu för ett annat och sista försök. Under förevändning, att hon ämnade vända åter till sitt eget land, sade hon farväl till den nye konungen, som vid afskedet lämnade henne 25 rupi.

I stället för att göra som hon sagt, började Chundra Lela åter sina pilgrimsfärder. Denna gång ämnade hon tillbringa tre år under det mest grymma torterande af sin kropp för att därmed behaga gudarne såsom föreskrifvet var i hinduernas heliga böcker.

Hon begaf sig till Ramgunge och förenade sig där med fakirernas skara. Hon smorde sin kropp med aska och målade sitt ansikte rödt och hvitt enligt dessas sed. Hennes långa, vackra hår insmordes med kogödsel och fästades i en knut på hennes hjässa. Hon ikládde sig en doty (ett tygstycke, som sveptes kring lifvet). Kring halsen bar hon ett långt band med stora kulor och på fötterna satte hon trä-sandaler. En hjorthud utgjorde hennes läger. I sin hand höll hon järnstänger, med hvilka hon verkställde offerarbetet för afgudarne. Hon lofvade högtidligt att, på detta sätt utstyrd, sitta på hjorthuden hvarje dag under årets 6 heta månader i den brännande solen och med fem eldar i en cirkel omkring sig. Så satt hon ock, dag efter dag, under det svetten rann från hvarje por af hennes kropp. Men ej nog härmed, hon brukade dessutom från kl. 12 på natten tills dagsljuset inbröt, stå på ena foten med den andra uppdragen och

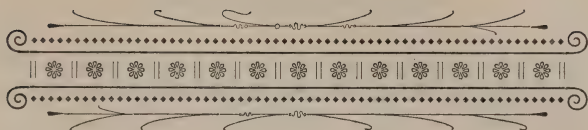
händerna sammanpressade framför afguden, bönfallande honom om att uppenbara sig för henne. Som fakir gick hon från det ena heliga templet till det andra och stannade tre månader på hvarje plats. Hon dyrkades af rik och fattig. Förmögna män buro ved för att underhålla eldarne omkring henne, troende sig på detta sätt göra en förtjänstfull gärning. Under den kalla årstiden brukade hon i stället för att stå på ena foten tillbringa natten sittande i en damm med vatten upp till nacken och räkna sina kulor från kväll till morgon.

Då Chundra Lela omtalade för oss denna del af sin historia, sade hon: »Mem (fru), ingen kan fatta huru långa dessa nätter voro eller hvad jag led, innan morgonen grydde. Bandet hade 108 kulor. För hvarje kula ropade jag på en guds namn; med den andra räknade jag det antal gånger jag hade gått omkring bandet (genom att flytta tummen, såsom deras sätt är att räkna). På en natt kunde jag gå rundt bandet 1,000 gånger upprepande gudarnes namn 108,000 gånger. O, hvad jag blickade mot öster efter den första ljusstrålen och undrade, om natten någonsin skulle ändas. Då dagen inbröt, kröp jag upp ur vattnet bäst jag kunde med mina förstelnade lemmar och utsträckande min kropp på marken, mätte jag afståndet till den plats, där jag sedan hela dagen hade att sitta och tillbedja afgudarne. Ofta sof jag i sittande ställning. Dag och natt ropade jag på Ram utan att få något svar. Allt detta utstod jag för att finna Gud.»

Under dessa tre år smakade hon hvarken salt eller ris eller något sädesslag, utan lefde endast af frukt, som hon medförde på sina resor. Hon brukade tilltala afguden sålunda: »Om du är Gud, så uppenbara dig för mig. Räck fram din hand och mottag det offer jag bringar. Låt mig se, höra eller förnimma något, genom hvilket jag kan förstå, att du är tillfredsställd, att min stora synd är förlåten och jag välbehaglig för dig.» Men intet tecken, ingen hvila, ingen frid. O, hvilka långa, tröttsamma vandringsår!

Likväl förbarmade sig den store Fadern öfver sitt arma, förvillade barn och ledde henne ur detta tjocka mörker, så att hon från ett af hans sändebuds läppar skulle få höra evangelium, tro detsamma och finna den Frälsare, hvilken hon i så många år hade sökt.

SJETTE KAPITLET.

Hinduismens bedrägeri afslöjas.

På en plats benämnd Moorshedabad satt Chundra Lela omgifven af de fem eldarne och dyrkade afgudarne framför sig. Stora skaror, som gingo förbi, bugade sig ned och kysste askan på hennes fötter. Bland andra kom äfven drottningen af Manipur från Assam och dyrkade henne. Chundra Lela fick då veta, att några af drottningens folk skulle återvända till Assam, där heliga platser funnos, om hvilka hon ofta läst i Shastras och som hon beslutat att äfven besöka. Hon bad drottningen att få medfölja den kungliga familjens tjänare, hvilken bön beviljades. Drottningen lämnade henne ett bref till sin son i Assam, däri han ombads att draga försorg om och fortskaffa henne vidare på resan.

Nu måste hon färdas med båt flera dagar, under hvilken tid hon dock fortfarande satt omgifven af i lerkärl brinnande eldar; ingenting fick hindra

henne att uppfylla sitt löfte. Hon mottogs med vördnad af konungens son och stannade där fjorton dagar, hvarefter han fortskaffade henne vidare på väg till rikets stora tempel med rekommendationer till olika myndigheter i landet. Hon badade i Brahmaputra (Guds son) floden. Vid ett berömdt tempel fick Chundra Lela höra af prästen, att det en viss dag på året flöt blod från afguden, i hvilket ett tygstycke doppades. Hvar och en, som då var närvarande och fick med sig en bit af tyget, skulle få sin önskan uppfylld, hvilken denna än vore. Hon beslöt att invänta denna dag och förse sig med en dylik tygbit för att vinna den omnämnda förmånen, om detta än skulle nödsaka henne att kvarstanna där sex månader. Hon fortsatte med sin självspäkning, gaf fester för brahminernas ogifta döttrar och offrade guld åt afguden. På den utsatta dagen gick Chundra Lela tidigt på morgonen till templet för att tillbedja och vänta på uppenbarelsen af det flytande blodet. Prästen försökte att blifva henne kvitt, sägande, att det var för tidigt på dagen och att hon skulle återkomma, då han sammankallade de öfriga. Hon gick tillbaka, men återvände förr än hon skulle och ertappade prästen, då han doppade tyget i blodet efter en get, som han för detta ändamål dödat. Många hundra pilgrimer mottogo sedan den hemlighetsfulla tygbiten i tro på den lögn, som prästen uttalade och betalade sitt arvode, men Chundra Lela ville icke mottaga någon.

Hon kände en djup afsky för detta bedrägeri och började utforska flera liknande. Prästerna hade förklarat, att om hon gåfve deras döttrar ett löfte, men aflägsnade sig utan att fullgöra detsamma, skulle en tiger rusa ut från skogen och slita henne i stycken. Hon beslöt att pröfva sanningen häraf och berättade härom själf följande: »Jag sade en osanning för att få bekräftadt, huruvida de brahminska prästernas uppgifter voro sanna eller falska. Jag gick nämligen till tvänne af deras döttrar och sade, att jag skulle gifva hvar och en af dem en uppsättning af choories (armringar) samt en ny klädedräkt och gick min väg utan att uppfylla detta löfte, väl vetande, att jag på ett eller annat sätt ändock skulle dö. Då jag gått ut ur staden, tog jag den ensliga väg, som förde genom skogen. Jag väntade oupphörligt på den tiger, som skulle rusa på mig. Hvarje buller kom mitt blod att stelna. Jag fortsatte min väg, men tigern kom icke. Då började jag tro att prästerna voro en hop lögnare i stället för heliga män.»

Härifrån fortsatte hon till nästa tempel, beläget inom en annan Rajas (konungs) område. Endast sådana, som voro i stånd att bringa utomordentliga offer, fingo tillåtelse att besöka detta tempel. De mest kostbara och välbehagliga offer — salt och en bit opium gaf hon till konungen. Arbetarebefolkningen i Indien hade icke på den tiden råd att använda salt. Templet hette Purshoo Ram, den plats, där guden Ram hade mördat sin moder. Här

förevisades den stupstock, på hvilken hon halshöggs, och Chundra Lela öfvertäckte den med blommor och tillbad. Hon upprördes öfver brahminprästernas snikenhet, ty, fastän hon gifvit dem det vanliga offret, togo de den klädning hon bar, skuro den i två delar och behöllo ena hälften. Hon var glad att undkomma med lifvet.

I deras heliga böcker hade hon läst om Parvatis död, hustru till Siva, förstöraren. Parvatis fader hade gifvit en stor fest, till hvilken han inbjudit flera framstående personer och alla sina svärsöner med undantag af Siva. Parvati blef så förkrossad öfver den skymf, som härigenom tillfogades hennes man, att hon vägrade att själf infinna sig. Under det festen pågick, brann på gårdsplanen en stor eld, i hvilken Parvati kastade sig, hvarefter hennes man Siva, trädde fram, stötte sitt spjut i hennes brinnande kropp och svängde den i rymden, då delar af kroppen föllo på jorden och hvarje sådan plats blef helig. Den hinduiska mytologien lär således, att självmord, mord och andra laster, vanliga bland människorna, öfvas af de gudar de dyrka. Chundra Lela hade läst om det ställe i Assam, där Parvatis öga sades hafva fallit till jorden, midt i en liten sjö, och förvandlats till ett klart, brinnande ljus. Hon beslöt att själf se detta fenomen och reste den långa vägen dit. Då visades henne verkligen en damm med ett ljus, som lyste ur vattnets djup. Prästen sade henne, att detta var Parvatis öga.

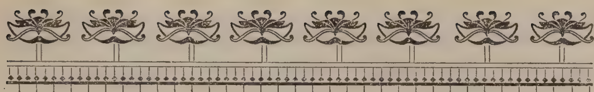
Hon gick rundt omkring sjön och betraktade ljuset, undrande huru ett öga kunde brinna på detta sätt i vattnet, hvarföre hon beslöt att dölja sig i närheten för att utforska, hvarifrån ljuset kom. En stund efter mörkrets inbrott såg hon prästen komma dit och stiga i en båt, hvarefter han for ut och påfyllde olja i en liten lampa ofvan vattenytan. Då förlorade hon tron icke blott på prästerna, utan äfven på Shastras läror, men fortsatte det oaktadt att efterkomma dem. Hon kvarstannade i Assam tre månader, sittande såsom förut i den heta solen, omgifven af fem brinnande eldar. Genom att göra detta tillförsäkrades hon af de heliga böckerna att få hvarje önskan uppfylld.

Vid slutet af denna tid önskade hon återvända till Calcutta. En förmögen man bekostade hennes sjöresa. Kaptenen ville ej taga henne ombord, öfverhöljd som hon var af smuts och aska och medförande sina lerkärl och ved för eldarne, med mindre hon betalade en betydligt högre afgift än de andra. Under vägen uppstod en häftig storm. Vattnet spolade öfver fartyget, och många trodde de skulle gå till botten. Hinduerna började ropa: »Ram, Ram, rädda oss!» Chundra Lela förenade sig med dem och oron blef allmän. Då kaptenen kom upp på däck och blef varse förvirringen, befallde han dem att vara lugna och sade, pekande mot himmelen: »Varen stilla! Han, som bor därofvan, skall bevara oss.» Detta var första gången hon någonsin

hört talas om, att det fanns någon annan Gud än de afgudar hon tillbad. Strax därefter upphörde stormen, hvilket gjorde på henne ett djupt intryck, som hon aldrig kunde glömma.

Hon landsteg vid Calcutta och stannade där en vecka och badade i Ganges. Sedan köpte hon en häst för 9 rupi, packade på den alla sina saker och begaf sig till det fyrtio mil bort belägna Alidnapare. Efter ditkomsten fortfor hon att sitta midt ibland eldarne, bar sin fakirdräkt och lefde endast af frukt, till dess hennes tre år gått till ända. Då återvände hon till Calcutta för att bada i Ganges och afklippte där sitt långa, flätade hår, som ej varit kammadt eller rengjordt under dessa tre år, kastade det som ett offer i floden och utropade: »Nu har jag gjort och lidit allt, hvad gudar eller människor kunna begära af någon dödlig, och ändock utan någon nytta!»

SJUNDE KAPITLET.

Bojorna lossas.

Chundra Lela återvände till Midnapore, där hon samlade en skara lärjungar omkring sig. Bland dessa var en liten gosse, som låg henne varmt om hjärtat och hvilken hade kommit till henne på följande sätt: En dag kom en kvinna, böjde sig ned och kysste askan på hennes fötter, sägande: »Jag har en stor sorg, jag är nämligen barnlös och min man vill äkta en annan hustru, om jag icke skänker honom en son. Hvilket offer skall jag kunna gifva gudarne, på det att en son må skänkas mig?» »Jag vet ej något offer, som skulle kunna bringa eder denna välsignelse, min syster», sade Chundra Lela, »men jag känner ett läkemedel — icke ett trollmedel — hvilket skall stärka eder hälsa, så ni till äfventyrs kan blifva moder, ifall eder ofruktsamhet beror af sjukdom eller kroppslig svaghet.» Kvinnan tog medicinen och blef med tiden en lycklig moder

till en son. Denne fördes till och helgades åt Chundra Lela, som undervisade honom från barndomen.

En ämbetsman hade ofta sett henne sitta vid vägkanten upptagen med sin gudsdyrkan eller undervisande sina lärjungar, och dennes hustru bad henne komma och föreläsa shastras. De blefvo så intagna af Chundra Lela, att mannen upplät ett rum för henne och hennes afgudar, som hon fört med sig på alla sina vandringar. Här undervisade hon många kvinnor i shastras och fullgjorde deras gudsdyrkan, fastän hon själf förlorat all tro på sina afgudar. Hon hade också tillträde till många framstående familjers hem och tillbringade sin tid med att undervisa sina lärjungar i hinduismens heliga böcker. Slutligen blef hon så utledsen på alltsammans, att hon samlade tillhopa sina afgudar och bar bort dem till en boostrums hus — tillhörande en låg kast — och lämnade dem till kvinnan, sägande: »Du må dyrka dessa, om du vill; jag har förgäfves ärat dem under många långa, besvärliga år, men jag vill icke vidare tillbedja dem. Hinduismen har ingenting att gifva, ty i annat fall skulle jag funnit det.»

Till sin lille lärjunges hem gick hon ofta. Hans syster gifte sig snart och bosatte sig i sin svärfaders hus, beläget i en annan stadsdel nära intill D:r Phillips missionshem. Dennes syster, miss Julia Phillips, var då en zenana-arbetare i den amerikanska fria baptistmissionen och undervisade den nygifta unga hustrun, hvars namn var Parbortee.

En dag fann Chundra Lela vid ett besök denna läsande kristliga böcker, de första hon någonsin sett.

»Hvarifrån har du fått dessa böcker, Parbortee?» frågade hon.

»Af den fröken, som kommer och undervisar mig», svarade Parbortee.

»Kunde jag få träffa henne?»

»Om du kommer hit i morgon skall du träffa henne.»

Chundra Lela kom, men miss Julia hade däremot blifvit förhindrad. En gammal bibelkvinna och en ung flicka, Soorji, kommo i hennes ställe. De kände sig så gripna af Chundra Lela och hennes ifriga önskan att få träffa miss Julia, att de gingo tillbaka och omtalade för mrs. Phillips, att de sammanträffat med en märkvärdig prästinna, hvilken önskade höra dem läsa. Nästa dag gingo både mrs. Phillips och miss Julia för att besöka henne och Chundra Lela hörde då för första gången evangelium från deras läppar. Hon bad dem undervisa sig i bengaliska språket och köpte en bok af dem. De lämnade henne en bibel, sägande, att det var den bok, hon skulle läsa. Hon tog den med sig hem och begynte genast läsa för att sedan fortsätta dag och natt. Hon samlade flera lärjungar, hvilka jämte henne undervisades af missionärerna och deras kristna medhjälpare. Icke tillfredsställd härmed började hon snart gå till missionshemmet för att få höra mera om Jesus och denna nya

religion. Hon handleddes omsorgsfullt och började snart älska sin bibel, så att hon icke endast själf använde densamma utan också läste den för sina lärjungar.

När de nu kommo för att som förut höra henne läsa och uttyda Ramayan och shastras, sade hon: »Jag vill icke läsa dessa, utan min nya bok för eder.» »Hvarföre läser du icke de gamla böckerna för oss?» frågade de.

»O», sade Chundra Lela, »denna nya bok är en god bok.» Kvinnorna lyssnade med glädje, men männen invände: »O, hvad är detta du läser för oss? Kristna böcker? Du håller på att blifva en kristen. Gå icke mera till missionsstationen. Vi skola skaffa dig en lärare, som skall undervisa dig i bengaliska språket hos oss.»

»Nej», svarade hon, »jag vill icke läsa för en lärd brahmin. Jag vill gå till missionären och lära af henne.»

Då hotade de henne, sägande: »Om du blir en kristen, skola vi köra bort dig; människor skola anse dig galen, slå och stena dig. De kristna skola snart tröttna på och öfvergifva dig, och hvad skall du då göra?» »Jesus är Gud», svarade hon. »Om jag dör för honom, skall jag bli frälst. Jag är icke rädd. Ni människor kunna och borde icke heller försöka det. Ni själfva behöfde blifva kristna.» Sedan började hon tala med dem om Jesus och

förkunna den nya religionen för de skaror, som samlades omkring henne.

Efter att hafva åtnjutit två månaders undervisning framställde Chundra Lela till missionärerna sin önskan att blifva en kristen. En dag, då hon var på missionsstationen, inträdde mr. Phillips och hans fader i rummet. Den senare frågade:

»Från hvilket land är du?»

»Mitt hem är i Nepal.»

»Är du en helig människa eller en syndare?»

Hon svarade: »Min fader och moder föddes i synd och jag likaså. Jag har dyrkat afgudar i alla land, uttalat många osanningar och gjort många onyttiga ting. Kan jag då säga, att jag är god?»

D:r Phillips tillade: »Du säger dig ha tillbedt alla dessa afgudar; har du då fått förlåtelse för din synd?» »Jag har tillbedt hvarje afgud jag känner. Jag har företagit alla pilgrimsfärder och uppfyllt allt hvad den hinduiska religionen lär, men jag vet intet om förlåtelse och har aldrig fått någon frid», sade Chundra Lela.

»Kunna icke edra afgudar förlåta synder?» fortsatte d:r Phillips. »Om så icke är, huru skolen I då få förlåtelse?»

Hon svarade: »Jag har nu läst om Jesus och hört, att han är frälsaren, som kan frälsa och förlåta mig. I tron på detta önskar jag blifva en kristen.»

Miss Julia sade då: »Du har sett många hinduiska afgudatempel, men har du någonsin sett vår

kyrka?» »Nej», svarade hon, »jag har aldrig varit i ett kristet tempel. När får jag komma?»

»I morgon eftermiddag hafva vi gudstjänst, då skall du komma.» Sedan visade hon henne kyrkan.

Chundra Lela gifver följande beskrifning öfver sitt första besök där:

»Jag gick på den utsatta tiden. Mitt hår hade åter vuxit, så jag kunde fläta det i nacken. Jag var ännu iklädd dotyn med bröstet obetäckt, men då jag inträdde i kyrkan, drog jag tygstycket öfver mitt hufvud och omkring min kropp. D:r Phillips stod på predikstolen och från hans läppar hörde jag min första predikan. O, hvilken predikan! Under det jag satt och lyssnade, rördes mitt hjärta och jag kände, att jag funnit det, efter hvilket jag så länge sökt. Jag önskade lämna hinduismen med alla dess grymma villfarelser och genast lösgöras därifrån.

Efter gudstjänsten träffade jag d:r Phillips och den infödde pastorn. Jag sade till den förre: »sahib (min herre), jag önskar blifva döpt.»

Han svarade: »Om ni blifver en kristen, skall mycken bedröfvelse möta eder. Alla skola öfvergifva eder och om ni ej får något ris att äta, hvad skall ni då taga eder till?»

Jag svarade: »Gud föder fåglarne, skulle han då icke mätta mig? Han, som skapat munnen, kan han icke också förse den med mat? Gud skall bära omsorg om mig, jag fruktar intet.»

Han hörde då mitt namn för första gången. Från kyrkan återvände jag till mitt hinduiska hem, men jag kunde icke sofva eller hvila. Hela natten låg jag vaken, öfvertänkande, om jag ville lämna allt och blifva Herrens.»

Ännu en vecka fortsatte hon att undervisas. Vid slutet af denna tid gick hon till d:r Phillips och delgaf honom, att hon ämnade skilja sig från sina hinduiska vänner. Hon hade något penningar och messingskärl förvarade i en väns hus ett stycke därifrån och undrade, om det ej vore bäst att gå och hämta dessa. Men d:r Phillips sade: »Jag fruktar, att om ni går skall satan säga: 'tag dessa penningar och stanna här' och sedan icke låta eder komma tillbaka.»

»Då vill jag aldrig gå», sade Chundra Lela. Hon berättade honom vidare om de afgudar hon medfört på alla sina pilgrimsfärder och de hinduiska böcker, hvilka hon burit bort till boostrums hus. D:r Phillips uppmanade då en kvinna att medfölja henne för att hämta dem tillbaka till hennes lärjunges hem, där hon uppehöll sig. Då hon tillfrågades, om hon ämnade tillbedja dem under natten, eftersom de blifvit ditförda, blef hennes svar: »Nej, jag har för länge sedan lämnat allt detta.» Hon öfverlämnade sedan dessa böcker och alla sina afgudar till d:r Phillips.

En torsdags morgon kort därefter samlade hon alla sina tillhörigheter och flyttade dem till den in-

födde pastorns hus. Snart spred sig öfverallt nyheten, att hon gått, och hennes lärjungar och många hinduer samlades för att söka öfvertala henne, som så länge varit deras prästinna och ledarinna, att återvända till dem. Men hon gick ut till dem på verandan och försäkrade, att hon ej längre var en hindu och aldrig mera kunde undervisa i hinduismen. För att bevisa, att hon menade hvad hon sade, bad hon pastorns hustru gifva sig en kopp vatten, hvilken hon tog ur den kristna kvinnans hand och drack vattnet inför deras ögon.

Några dagar därefter, då Rajas (konungens) son, i hvilkens palats hon hade tillbringat sju år, fick höra att hon slutit sig till de kristna, sände han en elefant, på hvilken hon skulle föras dit. Men då sändebuden underrättades om, att hon brutit med sin kast, återvände de utan att uppsöka henne. Chundra Lela kom likväl sedermera till hans palats, predikade Kristus och undervisade honom i bibeln. Han är nu hemligen en troende och skulle nog blifva en kristen, om han vågade för folket och sin ställning.

Hon bodde en månad hos den infödde pastorns familj och använde mycken tid till att läsa bibeln och studera den kristna trosläran.

En dag, som Chundra Lela aldrig skall glömma, och för hvilken många andra sedan dess prisat Herren, döptes hon af d:r Phillips i närvaro af en stor folkskara.

ÅTTONDE KAPITLET.

Penningeförvärf och predikande.

Efter sitt dop sändes Chundra Lela med de infödda bibelkännarne att undervisa i zenanor och skolorna, men hon kunde ej inskränka sig till att endast lära barnen och kvinnorna att läsa, utan började med bibeln i hand gå från hus till hus, hvarunder stora folkskaror på gatorna samlades omkring henne för att lyssna till hennes ord. Hon unnade sig knappast mat eller hvila under dagens lopp; först nattetid tillagade och förtärde hon sin föda. Då missionärerna sågo detta, lämnade de henne frihet att gå hvart hon ville. De första tre åren vistades hon i och omkring Midnapore och predikade öfverallt. Två år sedan hon blifvit döpt anlände hennes broder tillsammans med en skara pilgrimsvandrare från Nepal på väg till Jagannath. Han besökte Chundra Lela samt stannade två veckor hos henne. Sanningen om den underbara frälsningen

genom Jesus framställdes för honom och af d:r Phillips erhöll han en bibel. Han besökte äfven gudstjänsterna i kyrkan och återvände sedan hem.

Sedan Chundra Lela gjort flera kortare missionsresor, beslöt hon att begifva sig till Moorshedabad, där hon som pilgrim förut varit, för att få predika Kristus på samma plats, där hon fordom dyrkat afgudar. Hon begaf sig i väg och stannade på somliga ställen en månads tid, predikande och undervisande de pilgrimer, som kommo och gingo. Vid ett tillfälle, då hon önskade stanna en månad på samma plats, förstod hon, att penningar antagligen skulle komma att fattas henne. Hon inköpte då för 4 dollars mango (en indisk frukt) och uppsatte under ett fikonträd en liten bod, i tanke att få tillfälle såväl att predika som att sälja sin vara för att därmed förtjäna sitt uppehälle. Hon började predika och många samlades omkring hennes lilla frukt- och predikostånd, men hon blef så upptagen af det hon ville säga, att hon glömde bort sina frukter, hvilka folket stulo och sprungo bort med. Då hon sålt det kvarblifna, fann hon, att hon förlorat istället för att hafva vunnit på affären och trodde därför, att det ej var Herrens vilja, att hon på detta sätt skulle sörja för sitt uppehälle, utan att han själf ville draga försorg om henne, endast hon förtröstade på honom. Då hon sedan timtals predikat, kommo ofta godhjärtade människor och frågade, om hon var hungrig och gåfvo henne mat.

En gång, berättar hon, färdades hon genom en skog på oländiga och nästan ofarbara vägar utan att hafva annat än saften af en växt att förtära. Då hon på aftonen, trött och hungrig, anlände till en liten by, satte hon sig som vanligt ned att predika för folket. Många samlades omkring henne för att för första gången höra evangelium. Hon blef så ifrig, att hon glömde bort sin hunger, tills en kvinna frågade, hvad hon skulle äta, då hon svarade, att hon ej visste det. Kvinnan bad då att få hämta henne mat, gick bort och återvände med ett fat curry och ris, ost och några sötsaker. Chundra Lela tackade Gud, som så öfverflödande uppfyllt hennes behof. Efter denna måltid gick hon till hvila, somnade godt och uppsteg nästa morgon stärkt för den nya dagens arbete.

Hon återvände till Midnapore för att hjälpa d:r Phillips med hans arbete inom distriktet. Då hon skulle begifva sig ut på en predikotur sade denne till henne: »Jag är ledsen att nödgas sända eder utan några medel till underhåll. Om ni vore en brahminsk prästinna skulle folket försörja eder, men nu skola de ej göra det och ni kommer kanske att lida nöd. Ni kan åtminstone medtaga en väska böcker och sälja dem för att lefva på inkomsten.» Hon samtyckte härtill, dock ej utan vissa farhågor.

Medförande sin bokväska begaf hon sig af. Hon sålde några böcker, men då hon kom till den fullpackade bazaren (saluplatsen) och började predika

blef hon åter så upptagen af det budskap hon hade att frambära, att hon glömde bort sina böcker, och de bortstulos. Återkommen hem lämnade hon d:r Phillips den tomma väskan, berättade hvad som händt och tillade: »Sahib (min herre), jag kan icke ägna mig åt världsliga sysselsättningar. Min enda angelägenhet är att förkunna evangelium.» Det vore väl om alla Kristi sändebud uppfattade sin bestämmelse lika klart som Chundra Lela!

Hädanefter nödgades hon af sina vänner att medtaga något pänningar på sina resor. Herren lade på hennes hjärta att besöka hvarje by inom Midnaporedistriktet och predika Kristus i hvarje hem för att om möjligt kunna nå hvarje själ med evangelium. På detta sätt gick hon genom hela distriktet, bedjande och predikande under sex månaders tid. Några hörde och trodde och de som för den skull blefvo förskjutna af sitt eget folk, tog Chundra Lela om hand och hjälpte. Gud gifve, att vi hade många dylika arbetare! Vi behöfva sådana, som äro villiga att gå från hus till hus för att räcka evangelium till alla dem, som aldrig hört det. Ett sådant mödosamt arbete är visserligen icke lika tilltalande som att skynda till aflägsna platser, där ingen mission ännu bedrifvits. Men Jesu ord: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för *hela skapelsen*» inbegriper icke endast hvarje nation utan *hvarje* människa.

En brorson till Chundra Lela kom en tid härefter på besök och hon började undervisa honom om Jesus och bedja för hans omvändelse. Det dröjde ej länge, förrän han mottog Kristus och önskade blifva döpt, men som han var minderårig, sände missionärerna honom åter till sitt folk. Kort därefter dog han, men Chundra Lela trodde, att han var frälst.

Hon samarbetade med missionärerna inom olika distrikt på samma sätt som med d:r Phillips i Midnapore och alla kände, hvilken kraft hon inlade i arbetet, men hon kände sig kallad att besöka äfven andra folk och planlade därför snart ett nytt korståg.

NIONDE KAPITLET.

Chundra Lela döper sin egen broder.

Chundra Lela företog nu en pilgrimsfärd, som varade flera år, genom de gamla kända trakterna, där tempel efter tempel, mela (fest) efter mela besöktes, men denna gång var hon lycklig i Jesus, och fröjdades öfver förmånen att för sitt folk få berätta om den underbare frälsare hon funnit. Hon bar sin rena, nätta, hvita hemlandsdräkt och hela hennes yttre var väl vårdadt.

Vid Melan i Allahabad, dit tusen och åter tusen personer årligen komma, stannade hon en månad och predikade. Hinduprästerna blefvo så förbittrade, då hon inför folket blottade deras bedrägerier, att de hotade slå henne och t. o. m. legde några män att öfverfalla henne. Vid dessas ankomst satt hon på marken och predikade för de församlade. Hon tilltalade ledaren med lugn röst och frågade, hvarför

de ville stena en vän, som varnade dem för faror. Då de togo upp stenar för att kasta på henne, sade hon: »Kasten, om I viljen, men I skolen därmed skada eder själfva mer än mig.» Genom vänliga ord och sitt oförskräckta väsen förmådde hon behärska dem, så att ingen gjorde henne skada, utan alla drogo sig tillbaka och lämnade henne att afsluta sin predikan.

Hon uppsökte de flesta tempel i Assam och Sylhet, där hon förut varit, och besökte äfven samma drottning, som varit så vänlig mot henne, då hon var fakir. I dennas palats föreläste hon bibeln och predikade om Jesus. Drottningens son blef kraftigt berörd däraf. Då han igenkände henne, sade han: »Sist vi sågo hvarandra satt ni på marken omgifven af fem brinnande eldar och dyrkade afgudar hela tiden. Nu kommer ni med en annan bok och säger oss, att ni funnit frälsaren. Säg, hvad är orsaken till denna förändring?»

Hon berättade, att hon sökt genomforska hinduismen och funnit idel tomhet och otillfredsställelse, men huru hon däremot genom tron på Jesus vunnit frälsning och frid. Många hörde och trodde, ehuru de icke vågade öppet bekänna Kristus.

Chundra Lela återkom till sitt eget land Nepal efter tjugosju års bortovaro och började där predika Kristus öfver allt, hvar hon gick fram. Hon bevistade Barachata Mela, en andlig sammankomst, besökt af folk från alla delar af Nepal. Här förkunnade hon

evangelium för alla hon träffade och skänkte dem delar af bibeln och kristliga traktater, hvilka på detta sätt spredos öfver hela landet. Sysselsatt härmed arresterades hon af polisen och anklagades inför magistraten för att hafva utdelat kristlig litteratur. På domarens fråga hvem hon var, sade hon sig vara från Nepal och att hennes afsikt endast var att sprida goda böcker bland sina landsmän. Han gaf henne då tillåtelse att gifva sådana till sina närmaste vänner och försatte henne på fri fot utan vidare straff. Hon återvände till bazaren och fortsatte att predika utan något hinder, tills melan var öfver.

Vid ankomsten till de sina fann hon den broder, som besökt henne i Midnapore, mycket sjuk. Hon stannade och vårdade honom ömt. En dag kallade han henne till sig och sade: »Syster, jag tror på Jesus och har sökt tjäna honom, allt sedan jag lärde känna honom, då jag var hos dig. Tror du, att han vill mottaga och frälsa mig?»

»Helt visst, broder, just för den skull dog han för oss», svarade Chundra Lela.

»Du tror då, att han vill?» frågade han allvarligt. »Jag hade ämnat att med min familj flytta till Midnapore för att blifva döpt och öppet öfvergå till de kristna, men jag fruktar nu, att jag icke får upplefva detta. Jag känner, att mina återstående dagar äro få, men jag önskar dö som en kristen; och du tror ju, att Jesus ändå skall mottaga mig?»

»Ja, broder, jag vet, att han *nu* vill mottaga dig. Gifver du dig med själ och kropp åt honom?»

»Ja, jag gör det, och jag tror, att Jesus frälsar mig. O, hvad jag önskar att få blifva döpt.»

»Men, broder, här finnas inga Padre Sahibs (missionsföreståndare), ingen i hela vårt land», sade Chundra Lela längtansfullt, »och huru skulle jag kunna hämta någon så långt ifrån som de äro?»

»Du kan ej», sade den döende mannen, »ty det skulle ej medhinnas. Men Chundra Lela, du är en kristen och du förkunnar evangelium. Hvarför skulle icke *du* kunna döpa mig? Jag önskar dö såsom kristen.»

Chundra Lela förblef ett ögonblick tyst, hon blickade in i sin älskade broders ansikte, för hvilken hon så länge bedit, och sade därefter: »Ja, förvisso skall Gud ej vredgas på mig, om jag gör det. Då jag inför hedendomens gudar fullgjort alla slags offentliga och prästerliga handlingar, skulle jag då ej kunna göra detta för honom?» Hon lämnade lugnt rummet och återvände bärande i sin hand en mässingsskål med vatten. Efter att hafva ställt den på golfvet, knäböjde hon vördnadsfullt vid sidan af broderns bädd, utgöt sitt hjärta i innerlig bön till Gud, som så underbart ledt och räddat henne och nu besvarat hennes bön om broderns frälsning, bad honom välsigna det vatten hon nu skulle använda samt fylla hennes broder med den helige Ande. Ännu knäböjande tog hon vattnet, doppade sin hand

och begöt därmed broderns hufvud, sägande: »Min broder, jag döper dig i Faderns, Sonens och den helige Andes namn, Amen.» Hon böjde tyst sitt hufvud och nog få vi tro, att änglarne under den högtidliga akten omsväfvade detta läger och fyllde detta rum midt i hedendomens djupaste mörker med himmelsk härlighet.

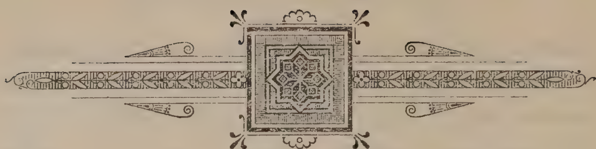
Då hon uppstod hvilade ett ljuft, fridfullt leende öfver hennes broders ansikte: han var nu ej längre hedning utan kristen. Några dagar senare gjorde änglarne ett nytt besök i samma rum, nu för att hämta honom med sig hem.

Hans hedniska vänner ämnade genast, såsom deras sed är, bränna hans kropp, men Chundra Lela hade bedt Gud att få se sin broder begrafven som en kristen. Förgäfves talade hon därom med sina vänner. De sade: »Du skall icke tro, att därför att du är en kristen, vi skola handla likt dig.» »Men», invände hon, »min broder var en kristen och dog som sådan»; hvarefter hon meddelade dem, hvad som dock redan förut var kändt och hvilket han själf betygat före sin död. De fästade intet afseende vid hennes yrkande, men hon fortfor likväl att ropa till Gud, att han skulle bevilja henne äfven denna bön.

Det var under regntiden och regnet forsade ned i strömmar. Kroppen gjordes i ordning att bäras till bålet och Chundra Lela följde, ännu ropande till Gud, att han ej skulle tillåta dem bränna hennes broder. Bålet för likbegängelsen var öfver-

svämmadt af vatten och det regnade fortfarande. De lade kroppen därpå och försökte antända veden, men förgäfves. Åter och åter gjordes försök att få eld, men utan resultat. Regnet fortfor och vattnet steg högre och högre omkring veden. Då det led mot kvällen, steg Chundra Lela fram, sägande: »Mina vänner, sen I icke, att vår Gud ej ämnar tillstädja att ett af hans barn brännes likt en hedning. Han har hört min bön och skickat detta regn att hindra eder. Lämna mig denna kära kropp, innan Gud på något förfärligt sätt går eder i förväg.» De fogade sig efter hennes önskan och följde, då kroppen bortfördes till den gräfda grafven, där hennes broder jordades såsom en kristen.

TIONDE KAPITLET.

Böra kvinnor predika?

Då Chundra Lela först som gäst kom till vårt hem för två år sedan, fingo vi »utan att veta det» mottaga en ängel. Hennes ansikte gjorde genast intryck på oss och sedermera hennes lugna, stilla väsen. Snart visade sig hennes hängifvenhet för Guds sak; ensam gick hon omkring hvarje dag och predikade från tidiga morgonen till sena aftonen.

Ena dagen påträffades hon sittande vid en prinsessas fötter och läsande bibeln för henne och kvinnorna i palatset, en annan dag sågs hon på torget predika för de skaror, som kommo och gingo. Stundom syntes hon lugnt inträda i ett rum, där bildade män voro samlade och efter att hafva intagit sin favoritplats på golfvet (se första sidan) börja tilltala dem. Först tycktes de böjda att göra spe af henne, men hon fortsätter tills de snart

glömma, att hon är en kvinna, och förvånas öfver hennes kunskaper i deras egna heliga böcker, hvilkas innehåll hon sida efter sida kan återgifva ur minnet. Snart erkänna de hennes öfverlägsenhet och den ene efter den andre drager sig, lifligt intresserad, närmare och sätter sig på golfvet bredvid henne. Sålunda kan hon timtals underhålla dem om deras egen religion och bevisa dess tomhet. Därefter framställer hon Jesus för dem på ett sådant sätt, att det måste väcka behof att lära känna honom. Hon talar fyra olika språk. Hennes enkla vanor, hennes självförgätenhet och varma deltagande för andra i förening med hennes starka tillit till Gud äro sällsynta äfven för en äldre kristen. Hon är nu omkring 65 år gammal och börjar blifva klen. Hennes synförmåga försvagas, men ännu fortfar hon att färdas 40 till 50 mil för att predika och hålla möten på skilda platser under arbete och bön för folkets frälsning. De skaror, som genom henne blifvit förda till Kristus, skola aldrig blifva kända, förrän hon mottager sin krona.

För icke länge sedan var hon ute i distriktet tillsammans med några missionärer och bibelkvinnor. En stor mängd människor voro samlade. Chundra Lela hade predikat och framställt några af sina starka bevis för kristendomen, då en af missionärerna sade till hufvudmannen: »Hvad kan ni svara till sådana sanningar som dessa?»

»O», sade hinduen, »dessa kvinnor veta ingenting. Vänta tills ni får lyssna till vår prästs visdom», och han gick efter en man, som kom i sin brahmindräkt och med stor värdighet intog sin plats bland folket. Då han började tala, igenkände Chundra Lela i honom en af sina forna lärjungar och sedan hon vänligt hälsat honom, sade hon till folket: »Allt hvad denne man vet, har jag lärt honom, ty det var jag, som gaf honom hans *Mantres* (lärde honom upprepa böner till gudarne, och undervisade honom i Vedas (heliga böcker) samt gaf honom rättighet att utföra prästerliga förrättningar.» Hon förklarade för dem, att hon sedermera funnit allt detta vara falskt, att däremot kristendomens sanningar voro verkliga och att lita på. Detta gjorde ett djupt intryck på alla, som hörde det.

Chundra Lela har sålunda under trettio års tid förkunnat evangelium för större och mindre människoskaror öfver hela detta mörka land, under det rådsförsamlingar af vise män tillbringa dagen med att diskutera den viktiga frågan, huruvida kvinnan bör tillåtas att predika eller icke. Somliga äro till och med tveksamma, om det ens är passande för en kvinna att bedja offentligt.

Under det dessa frågor diskuteras, fortfar Chundra Lela att uppsöka tusenden, bildade och okunniga, höga och låga, män och kvinnor, hvilka timtals lyssna till de lifgifvande ord, som flöda från hennes läppar

med en kraft, som endast återfinnes hos ett af Herren utkoradt redskap.

Och så skall det allt fort förblifva. Kvinnor, verkligen kallade af Gud och afskilda för hans rikssak, skola fortfarande utföra hans arbete antingen de af människor anses lagligt berättigade eller icke.

O, att Herrens folk istället för att upptagas af onyttiga spörsmål vore mera angeläget att uppsöka dessa millioner ofrälsta själar, som ännu aldrig stannat för evangelium.

O, att vi vore villigare att offra, ja försaka, om så behöfdes, för att räcka evangelium åt dessa hungrande själar, dessa oslipade diamanter, som ligga i smuts och aska likt Chundra Lela i sin anstötliga fakirdräkt! Hvem vill samla upp diamanter ur detta stora gruffält?

Om våra vänner hemma endast kunde se dem, huru de famla i mörkret utan någon, som undervisar eller som vårdar sig om deras själar. Jag är viss, att hjärtan då skulle sättas i brand såsom aldrig tillförene, och Guds barn utropa: »Herre, här är jag, sänd mig eller någon annan i mitt ställe!»

Om hungersnödens fasor, pestens härjande och jordbäfningens ödeläggelse skrifves och talas öfverallt, men hvad är det emot att se dessa millioner lefva och dö utan Gud. Men icke endast från de europeiska länderna utan också från detta land behöfvas arbetare.

O, att Herren ville till sitt skördefält sända en armé af sådana kämpar som Chundra Lela, hvilka,

själfva frälsta, gjort till sitt lifs uppgift att göra honom känd bland deras eget ofrälsta folk! Då skulle denna öken snart blomstra som en ros och äfven från Indien skulle en jublande församling vara redo att snart möta Jesus, då han kommer »och alla folk skola församlas inför honom.»

Lyssna till Chundra Lelas rop: »Allt detta har jag lidit för att finna Gud.» Hvad hafva vi, hvad har du gjort för att göra honom känd?

